

1876 г. и подписано отъ 498 души отъ Сливенъ, се искало българския езикъ да бжде признатъ за официаленъ, втори следъ турския въ държавата, да се приематъ и българи на административни, граждански и военни служби, да служатъ и българитъ като войници.

Тия прошения, подадени отъ Сливенъ и др. градове, останали безъ отзвукъ. Надеждитъ за реформи се изпарили дори и у по-умѣренитъ българи. Оставало „всенародното възстание“, което за всички будни българи било неминуемо.

Отъ Сливенъ често излизали хайдутъ въ Балкана, но здрава революционна организация е нѣмало въ града. Въ гюргевскитъ съвѣщания разчитали много на „хайдущкия“ Сливенъ, затова той билъ обявенъ за центъръ на революционенъ окръгъ, втори следъ Търново. Тамъ били пратени, както казахме, Иларионъ Драгостиновъ за главенъ апостолъ и Г. Обретеновъ и Стоилъ воевода за негови помощници. Нарочно били изпратени хора външни, непознати, за да могатъ да работятъ по-свободно, и да не могатъ да се узнаятъ отъ властта.

Интересно е, че преди събирането на апостолитъ въ Гюргево, „безпокойни охотници за шумата, кжсове отъ стари хайдущки чети“, като Кондю Д. Кавръковъ, Мих. Стоен евъ и др., събрали и изпратили „екзалтирания патриотъ“ Нено Господиновъ въ Влашко да търси воевода.*) Види се затова тамъ билъ пратенъ Стоилъ воевода, за да задоволи вкусоветъ на сливенци, които безъ дългомустакати воеводи не дигали бунтъ. Но Стоилъ билъ пратенъ и отъ съображение да използватъ опитността му за организиране на чета въ Балкана, като свързка на възстаницитъ отъ дветъ страни на планината. Той билъ опитенъ воевода,

*) Д. Т. Страшимировъ, „Ист. на Апр. възстание“, 2, стр. 36.